

МОЛОДИЙ МЕДИК

№2, листопад 2021 р.

Міжнародний день студента майбутні медики відсвяткували ярмарком, виставкою та танцювальним флешмобом

З нагоди Міжнародного дня студента 16 листопада на Європейській площі Вінниці святкували «Студвесну». Благодійним ярмарком, флешмобом, виставкою та не тільки. Безпосередні учасники заходу поділились з «ММ» враженнями.

Університетські часи – прекрасні, адже маємо змогу провести їх в колі талановитих, цікавих та творчих однодумців. В цей неймовірний відрізок життя ми знайомимось, шукаємо нові захоплення, активно працюємо над собою.

У нашому величому Вінницькому національному медичному університеті імені Миколи Івановича Пирогова завжди панує сильний командний дух. Тому кожен захід чи подію ми організуємо на високому рівні.

В рамках «Студвесни-2021» на виставці локацій закладів освіти студенти ВНМУ ділилися своїми знаннями та вміннями. Демонстрували надання першої медичної допомоги на манекені. Усі присутні запрошувалися відтворити продемонстровані вміння та самостійно спробувати провести серцево-легеневу реанімацію.

Тривав конкурс на «Кращий герб/логотип» закладу освіти. Переможців гості визначали голосуванням. Наша студентка Валерія Пацай зуміла власноруч виготовити логотип ВНМУ.

Студенти ВНМУ Інна Ткач, Валерія Прудіус та Олег Сфименко отримали почесні грамоти за внесок в роз-

виток молодіжного руху області.

Незабутні враження залишив танцювальний флешмоб: близько 500 студентів з усіх куточків Вінниччини запаливали під справжні українські хіти.

Однією з окрас святкового концерту, який студентство подарувало вінничанам, став пісенний виступ студентів ВНМУ Наталі Кречківської та Владислава Шакуна – переможців Всеукраїнського пісенного фестивалю-конкурсу «Барви осені – 2019».

А далі була дискотека просто неба! Ми надзвичайно раді, що маємо змогу брати участь в таких заходах, знайомитись з молоддю з інших закладів освіти.

Студентство Вінниччини – найкраще! Пишаймося нашою молоддю, адже за нею майбутнє!

**Ясенева Анастасія для «ММ»
Фото Марії Цибень**

Наталія Кречківська, студентка 4 курсу медичного факультету № 2, староста групи 13-А.

Я маю велику творчу й співучу родину. Любов до української пісні прищепили мені прабабуся й бабуся по материнській лінії. Так спадково та за допомогою пісні я навчилася шанувати свою Україну, батьків, родину. Знаю й вірю, що гарна пісня цілює: лікує душі та заспокоює.

Водночас із загальноосвітньою я закінчила Вінницьку музичну школу

№ 1 за класами фортепіано та скрипки, активно займалась вокалом.

Вибір майбутньої професії для мене був не з легких. Надихнула мене мама – вона доктор медичних наук, професор, лікар-дерматовенеролог вищої категорії.

На мою думку, професія лікаря – одна з найшанованіших і найпрестижніших. Завдяки керівництву нашого вишу у ньому створені сприятливі умови не тільки для професійного навчання, але й для всебічного творчого розвитку. Тому я продовжую творчу кар'єру вокалістки.

Студентське життя – це найкраща пора для творчих звершень, пізнання самого себе, отримання нового досвіду та знань.

День студента – свято не тільки для студентів, але й для викладачів. Адже вони – найважливіші люди в житті кожного здобувача освіти. Саме викладачі виховують в кожному з нас самостійну особистість, яка після закінчення університету стає творцем майбутнього України.

Міжнародний день студента – це свято молодості, мотивації та студентської творчості, прагнення до знань, завзяття та оптимізму. Й ми – студенти – радіємо, що можемо святкувати двічі на рік!

А 16 листопада на Європейській площі я як учасниця святкового концерту мала нагоду привітати все студентство Вінниччини зі святом. Глядачі були у піднесеному настрої завдяки атмосфері, що панувала на сцені.

У цей день всі ще раз впевнились, що студентство – найталановитіша, найвеселіша і найенергійніша частина молоді. Ми не тільки здобуємо професію, але й формуємо власну особистість, маємо активну громадянську позицію, ділимося своїми талантами й з честю несемо звання студента-медика.

Всім студентам ВНМУ бажаю невечернього творчого натхнення, наполегливості та великих успіхів у навчанні.

Аспірант ВНМУ Віталій Побережець модерував міжнародний конгрес просто з Цюриху

Міжнародний конгрес Європейського респіраторного товариства — 2021 (ERS International Congress 2021), що відбувся у форматі онлайн у вересні 2021 року, відвідало понад 20 000 делегатів. Основною темою конгресу цього року, як і минулого, офіційно було визначено цифрову медицину.

Група науковців із кафедри пропедевтики внутрішньої медицини під керівництвом проф. Мостового Ю.М. активно долучилась до виступів на конгресі. Аспірант кафедри пропедевтики внутрішньої медицини Побережець Віталій, окрім презентації результатів власного дисертаційного дослідження, також відіграв важливу роль в організації та проведенні заходу.

Він був запрошений відвідати телевізійну студію в Цюриху, звідки модерував 4 симпозиуми та 1 постерну секцію:

- Цифрова медицина у респіраторній медицині: можливості для усіх.
- Цифрові інновації у лікуванні туберкульозу та імплементаційних дослідженнях в еру COVID-19: співпраця між ВООЗ та ERS.
- Цифрова медицина зустрічає захворювання дихання під час сну.
- Нові інсайти нетуберкульозних мікобактеріальних захворювань: від діагнозу до лікування.

- Впровадження цифрових медичних технологій у респіраторну медицину.

Перші два симпозиуми були подані за особистою ініціативою Віталія, у співпраці із колегами Prof. Ioannis Vogiatzis із Нортумбрійського університету та Dr Dennis Falzon із ВООЗ.

Ці симпозиуми мали на меті:

- обговорити потенціал впровадження технологій e-Health/m-Health у рутинну респіраторну медицину;
- пояснити нові методи телемоніторингу, телереабілітації, використання технологій штучного інтелекту та m-Health для різних груп респіраторних пацієнтів;
- визначити основні проблеми впровадження цифрових технологій у клінічну практику;
- надати оновлену інформацію

про розвиток цифрових технологій та продемонструвати їх використання в клінічній практиці.

Цифрові технології є сферою інтересів Віталія Побережця протягом останніх 2 років він очолює групи 01.04 Мобільні та цифрові технології в медицині ERS; є членом комітету довгострокового планування Асамблеї 1 ERS; членом робочої групи із розвитку цифрової медицини ERS; членом панелі експертів із цифрової медицини ВООЗ.

Проводив вебіари та освітні відео ERS, присвячені телереабілітації та дистанційному моніторингу для хворих на ХОЗЛ, а також використанню штучного інтелекту в пульмонології. Виступав як спікер на симпозиумах минулорічного конгресу товариства та саміті президента ERS.

«ММ»

Професорка ВНМУ прочитала лекцію литовським студентам

В рамках співпраці між ВНМУ та Вільнюським університетом (Литва) відкрита лекція на тему «Особливості молекулярної сенсibilізації та пилково-харчовий синдром у великій європейській популяції: рух до персоналізованої медицини» (Patterns of molecular sensitization and pollen-food syndrome in a large European population: moving towards a personalized medicine) прочитала професорка ВНМУ ім. М.І. Пирогова Вікторія Родінкова.

Захід був безплатним, відкритим для всіх бажаючих і відбувся 16 листопада. Лекція читалася англійською мовою за допомогою сервісу Microsoft Teams, який для онлайн-навчання використовують як Вільнюський університет, так і ВНМУ.

Лекційний матеріал був адресований студентам-медикам, біологам, фармацевтам, аспірантам. І хоча слухачами стали всього близько 30 осіб, учасники дискусії

ще довго не відпускали один одного, обговорюючи почуте.

А мова йшла про те, чому особливості життя рослин роблять їхні білки особливо алергенними, як обставини життя та боротьби рослин за виживання впливають на алергенність як пилку, так і рослинної їжі. І, найголовніше, як встановити перехресні реакції між цими двома чинниками алергії та визначити, який саме білок їх провокує.

Лекція стала можливою завдяки тому, що Вільнюський університет запросив Родінкову Вікторію провести заняття як гостьового професора (Visiting Professor). На тому ж тижні аспіранти-біологи ВНМУ проходили онлайн-стажування з аеробіології у литовському університеті.

Сподіваймось, ця та інша міжнародна співпраця науковців ВНМУ продовжиться і принесе гідні плоди науці України.

«ММ»

«Мова лікаря має значення» – чи розуміємо ми силу слова в устах лікаря?

Вінницький національний медичний університет імені М. І. Пирогова започаткував проєкт із мовно-комунікативної неформальної освіти лікаря «Інформаційно-комунікаційні технології як інструмент підвищення якості комунікації лікаря та пацієнта». Чи важливо це сьогодні, у час пандемії та інших викликів?

З «Молодим медиком» поділилися думками представники кафедри українознавства: керівник проєкту Краєвська Ганна та члени робочої групи – Дудник Оксана, Матусевич Людмила, Гром Наталія.

Професія лікаря надзвичайно складна та напружена. Часом доводиться поступатися вільним часом, особистим життям та здоров'ям заради порятунку пацієнтів. Безумовно, це визначає певні цінності та пріоритети особистості.

Часто, рятуючи життя людям, лікарі недооцінюють вплив їхніх слів на пацієнта та, як наслідок, не вважають важливою правильність мови. Однак лише за результатами опитування пацієнтів вінницьких ЦПМСД, близько 20% з них змушені були шукати допомоги в іншого лікаря через некомфортність під час спілкування.

Саме тому народилася думка створити проєкт, ідею якого розкриває теза «Мова лікаря має значення». Він покликаний підвищити рівень мовно-комунікативної освіти лікаря, не відволікаючи його від надважливої роботи з порятунком життя людини.

Кожен із вінничан відвідує лікарні, спілкується з лікарями. Тому цей проєкт для усіх нас. Завдання щодо формування та розвитку навичок ефективного спілкування лікаря з пацієнтом надзвичайно важливе. Реалізація проєкту сприятиме підвищенню якості надання медичних послуг, якими користуються всі без винятку.

Проєкт посів друге місце у конкурсі грантів обласної ради та обласної державної адміністрації «Розробка та застосування інформаційних та інноваційних технологій в управлінську діяльність, освітній процес та науково-пошукову роботу» (номінація «Заклади вищої освіти»).

Для реалізації проєкту обрані соціальні мережі: це сучасно, доступно кожному, зручно. Усі запропоновані для ознайомлення інфографіки оформлені на прикладах реальних ситуацій із професійного життя лікаря. Використані оригінальні персонажі — прототипи лікаря та пацієнта. Матеріали є у вільному доступі, запропоновані для ознайомлення всім, хто цікавиться питаннями культури мовлення.

Проєкт спрямований на досягнення суспільно корисних цілей, популяризацію таких загальнолюдських цінностей, як толерантність, повага, рівність в отриманні якісної медичної допомоги. А також підвищення рівня грамотності, оскільки грамотний лікар — це впевнений лікар.

Цінним є те, що майбутні лікарі, а зараз наші студенти, розуміють значення слова в роботі медичного працівника та із великою зацікавленістю долучаються до реалізації проєкту, вносять свої бачення, втілюють ідеї.

Активно співпрацюють із робочою групою проєкту студентки 1 курсу Колодійчук Анастасія (група 2-А), Задіран Ганна й Онуфрійчук Дарина (група 11-Б), студентка 2 курсу Зирянова Олена (група 95-А), студент 3 курсу Повар Ілля (група 6-А).

Долучитися до перегляду та обговорення матеріалів можна за посиланнями:

<https://www.facebook.com/groups/366740194832406/?ref=share>

https://instagram.com/mova_likarya_maye_znachennya?utm_medium=copy_link

https://instagram.com/doctor_thinking?utm_medium=copy_link

<https://doctorthinking.org/>

<https://www.facebook.com/DoctorThink>

Приєднуйтеся до нас, адже мова лікаря має значення!!!

Щирий та проникливий: концерт студентів до Дня захисника України можна дивитися у YouTube

13 жовтня найкращі представники ансамблю естрадної пісні «Гармонія» та народного ансамблю танцю «Дружба» дарували гостям святкового концерту до Дня захисника Вітчизни свою майстерність, натхнення, а ще — щиру любов до України.

«Я єсть народ, якого Правди сила ніким звойована ще не була. Яка біда мене, яка чума косила! А сила знову розцвіла», — вірші, озвучені

Анастасією Бачинською, почали творити піднесу атмосферу, яку підтримала пісня «Мій рідний край» від лауреатки Міжнародного фестивалю «Барви осені – 2018» Наталі Кречківської.

Продовжили концерт романтичний вальс володарів «Золотої зірки таланту» Олега і Юлії Лепетенків та лірична пісня «Коли заснули сірі зорі», виконана лауреаткою всеукраїнських пісенних конкурсів Єлизаветою Черняк.

Зворушливі історії подарували глядачам пісні лауреата Міжнародного фестивалю «Барви осені – 2018» Владислава Шакуна, хореографічний номер «Плакала калина» та танець Сніжани Карпинської.

Емоційною кульмінацією стала щира «Молитва за Україну», проспівана Дар'єю Опанащук — лауреаткою Міжнародного фестивалю «Зіркова хвиля хітів».

Стрім концерту – на сторінці ВНМУ у YouTube.

Віктор Крупка:

«Треба бути щирим з читачем. Для чого тоді писати, якщо не вірити»

Учасники та організатори літературної студії «Вежа» при Науковій бібліотеці ВНМУ мали нагоду поспілкуватись з поетом і літературознавцем Віктором Крупкою – одним з тих, хто творить сучасну українську самобутню поезію. Враженнями та думками з «ММ» поділились учасниці зустрічі.

Заглиблений – ось найпереконливіша, найповніша ознака поетичного таланту Віктора Крупки. Заглиблений у живу природу, небо і планету. А водночас – до кожної жилочки, стеблиночки, травиночки – наш, подільський, український.

Петро Перебийніс

Ми часто прагнемо знайти можливість дивитись у вікно, забувши про все на світі... Спостерігаючи картинку, яка відволікає від тимчасових, але таких емоційно гострих проблем.

А інколи достатньо просто відкрити книгу. Просто прочитати, зануритись в одухотворену природу, що оточує дорогу, самотню у сірій буденності. Відчути красу світу та віднайти пристрасть до життя, яке, за словами В. Крупки, надихає.

Стрімка хода, невимушені рухи, глибокі уважні очі ... та найголовніше – мова, що зачаровує з перших слів: саме таким побачили присутні Віктора Крупку на творчій зустрічі у Науковій бібліотеці ВНМУ.

«Я нічого не розкажу, замість мене будуть розказувати мої тексти», – розпочав зустріч Віктор Петрович і став зачитувати свою поезію. Слова складали речення,

речення – вірші, вірші ж вимальовували цілий світ.

Діалог між автором і присутніми перемишувався артистичним декламуванням поезій, сповнених світлої сонячної енергетики. Учасники зустрічі змогли доторкнутись до зворушливих поезій зі збірок «Химерник», «Хліб для янгола», «Сон Це», в яких такі прості життєві істини зображені через сприйняття автора – їх треба просто осягнути.

«Я пишу про життя, але ж наше життя може бути ілюзією...», – саме так описав свою поезію Віктор Петрович Крупка. Зі слів автора, його надихають люди, які поруч.

Талант Віктора Крупки формувався ще з дитинства, коли любов до читання була настільки захоплюючою, що він «поглинав книги». Пізніше, перебуваючи в творчому оточенні, де «не писати вже не можеш», спробував показати світ, яким його бачив і відчував.

Саме таким наставником є Віктор Петрович для Олександра Ватаги, поета-початківця, який разом з ним завітав на зустріч. Вона стане натхненням і додасть віри у себе й багатьом талановитим і творчим «вежівцям», які пробують писати поезію та прозу.

Український поет Віталій Борецький, характеризуючи творчість В. Крупки, пише: «Щось тонке й дитинне, те, чого не вистачає затумленим обивателям наших міст, в поезії Віктора Петровича оживає й озивається чимось доступним і проникливим, як голка сакральної ін'єкції».

*І мальви тліють в неозорих радах.
А мама? Мама знов чекає, знов
У вечори, коли сновидить літньо
хата,*

*А той цвіркун в подвір'ї жне
любов.*

*В. Крупка «А мальвам мамі
сниться те, що сниться й
мамі...»*

Вірші В. Крупки образні, вишукані. Можливо, зрозумілі не всім, але настільки свіжі, чуттєві, наповнені символами, неповторними метафорами, порівняннями, в яких звучить рідна подільська мова. Їх треба читати вдумливо і зосереджено – лише тоді відкриєш для себе всю красу і витонченість Слова автора.

Як він сам стверджує: «Треба бути щирим з читачем, треба змусити його повірити, що написаний світ є справжнім. Я вірю. Для чого тоді писати, якщо не вірити»

Читаючи вірші В. Крупки, співпереживаючи авторові, наповнюєшся відчуттям прекрасного. Адже поезія робить життя людини яскравим і змістовним.

Віктор Петрович Крупка – український письменник, член Національної спілки письменників України, член Національної спілки журналістів України, кандидат філологічних наук, старший викладач кафедри української літератури Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського. З 2012 року – керівник літературно-мистецької студії «Вітрила».

*Оксана Чухрай, 6 курс,
учасниця студії «Вежа»*

Лілія Лізановська, бібліотекарка

Гарбузове паті у бібліотеці

Тематична костюмована вечірка завітала до Наукової бібліотеки ВНМУ напередодні Велесової ночі, яка багатьом відома як Гелловін. Учасники Гарбузового паті виключили релігійну складову і відтворили свято несерйозно, неординарно, з елементами жартівливого характеру. Таємничо та водночас потішно і цікаво розважалося студентство, тож вечірка не тільки допомогла дещо відволіктися від реалій повсякденності, але й дала можливість творчо самовиразитися.

Організатори намагалися дотриматися атрибутів, притаманних Гелловіну. Павутиння, повітряні кульки та палаючі гарбузики створили казкову атмосферу в приміщенні коворкінг-центру бібліотеки.

Музична компіляція з вражаючими спецефектами, композиції групи «Midnight Syndicate» та Денні Ельфмана «This Is Halloween», що стала саундтреком до культового мультфільму «Жах перед Різдом», по-особливому підсилили «страшну» атмосферу. А от запитання «Trick or treat?» (Солодоці або смерть) цього вечора в коворкінгу не лунало, адже на гостей вже чекали традиційні смаколики: пиріжки із гарбузом, печиво, цукерки та духмяний фруктовий пунш.

Потреби в запрошенні від господині «пекельної вітальні» Мортиції Адамс, в яку перевтілилася керівниця студії «Вежа» Гулик І. В., не було. Головним було прийти на вечірку в образі улюбленого героя фільму, книги, мультфільму чи коміксу.

Для дійства достатньо було вражаючої маски або макіяжу. Хоча, як жартують студенти, часом змарнілий вигляд студента-медика – вже непоганий варіант образу для вечірки. Виснажені негараздами зомбі, аристократичного виду вампіри, герої культових фільмів жахів, кокетливі відьмочки були найпопулярнішими образами. Страхітливі грими, яскраві та шокуючі костюми — це далеко не весь перелік креативу, який у той вечір проявила молодь.

В конкурсі «Найефектніший тематичний костюм» перемогу з легкістю виборов Віталій Мосін в образі монстра Пірамідоголового із серії відеоігор «Silent Hill». Над неординарною ідеєю та створенням костюму юнак працював не

один тиждень, і не дарма – захват публіки та бурхливі оплески він отримав, як тільки переступив поріг коворкінгу.

Найоригінальнішим і найскладнішим аксесуаром костюму була маска. Як розповідав Віталій, спочатку потрібно було намалювати на картоні та вирізати понад 80 окремих деталей, а потім з'єднати їх в єдину конструкцію та пофарбувати. Важливим доповненням образу був півтораметровий меч, яким намагався заволодіти кожний гість вечірки.

Оригинальними були образи Смертоносного герцога та його покоївки, створені з елементами вікторіанського костюма Женею Демченко і Владою Гуменюк. А ось наряди відьми Солохи та гоголівської Русалоньки втілювались з гардероба творчої студії «Вежа» та з косметички Мортиції Адамс.

І хоча зроблені вони були в екстреному режимі, результат був приголомшливо неочікуваним! Настя Вітюхіна в образі Русалки зателефонувала до мами відеозв'язком. Стурбована ненька, не знаючи про вечірку, порадила пити вітаміни й звернутися до лікаря, «бо синяки під очима вже на пів обличчя (мабуть, від навчання)».

Проня Антона довго вмовляли приміряти образ Відьми, тому що нашвидкуруч більше нічого не могли вигадати, і він здався, коли взяв до рук справжню мітлу. «Ай да Солоха!» – викукували присутні.

Принцеса Жуйка із вірною по-

другою Марселін (Олександра Дідківська та Олена Баран) стали організаторками різноманітних вікторин, конкурсів та ігор. Для розігріву публіки розпочали з гри «Alias». Тут всі присутні з витонченою фантазією змагалися у вмінні пояснити та відгадати слова. А час був обмежений. В цьому найерудованішим виявився Богдан Павленко в образі Падре — допомогли п'ять років медичного університету за плечима.

Дуже милими були герої жахів у грі «Музичний стілець». Довгий час лідував Пірамідоголовий, розчищаючи собі шлях об'ємною маскою, але все ж найспритніша Пікова дама (Настя Войтковська) гідно зайняла останній стілець під завершальні акорди музики. Для гри «Лімбо» Солоха милостиво пожертвувала дровко від мітли. І найгнучкішою стала Порцелянова лялька (Діана Зайцева).

Далі за програмою Гарбузового паті найепатажніша «нечисть» отримала нагоду заслухати стендап у виконанні Темного амурчика (Казановського Олександра) та Гопника (Дмитра Вороного). Для них цей виступ на святі став першим – і вдалим! – досвідом. Аудиторія досить емоційно реагувала на жарти.

Варто зазначити, що всі відьмочки, зомбі, привиди та інші страхітливі герої виявились напрочуд добрим та позитивними юнаками та дівчатами. Тож Гарбузове паті для студентів таки вдалося!

Гулик Інна

Олег Власенко:

«Вважаю справою свого життя працю на фундаментальну науку та розвиток університету»

«Дещо зарано ви прийшли до мене брати інтерв'ю: я ще не встиг зробити все задумане й оптимістично сподіваюсь втілити», – саме так розпочав бесіду з кореспондентом «ММ» проректор ВНМУ з наукової роботи, доктор медичних наук, професор Олег Власенко. Але погодився відповісти на кілька питань.

Про вибір професії та вирішальні моменти життя

Мій вибір професії сформований прикладом батьків: мами як медичної сестри та батька як ветеринарного лікаря. Кажуть, що медицина лікує людину, а ветеринарія лікує людство: ветеринари протидіють хворобам, що передаються від тварин до людини. Я, своєю чергою, вибрав лікування людей.

Поворотних моментів у своєму житті бачу три:

- Вибір професії: перемогла любов до людей, цікавість до науки, мистецтва лікувати. Мій батько, до речі, мріяв бути фізіологом. Так сталося, що я через роки інтуїтивно втілював його бажання реалізувати себе у цій спеціальності.
- Одруження: ми з дружиною були однокурсниками, а познайомились ще раніше – перед вступом до інституту відвідували одного і того ж репетитора. Одружились, вже коли обоє працювали в університеті.
- Вибір наукової тематики: присвятив все своє життя нейрофізіології, бо ця наука в майбутньому забезпечить людству значний прогрес.

Про студентські роки та роботу в університеті

Моя доля пов'язана з нашим університетом вже 43 роки: від студента до проректора. Я щасливий, що брав безпосередню участь у зростанні інституту до університету й зараз є частиною його життя.

З першого курсу займався на кафедрі нормальної фізіології – на той час як член наукового гуртка. Це був надзвичайно творчий колектив, де ми могли проявити себе як експериментатори. На гурток запрошували відомих вчених – перед нами виступав, зокрема, Микола Амосов.

Мене надихали чудові лектори – наші вчителі професор Ніна Василівна Братусь, тоді ще доцент Василь Максимович Мороз, доцент Ольга Василівна Левчук. Практичні заняття вели Софія Олександрівна

Шинкаренко, Людмила Олександрівна Соловійова.

Мав нагоду у студентські роки попрацювати в науково-дослідному Інституті фізіології ім. Павлова в Ленінграді. З доповідями про наукову роботу брав участь у конференціях у Києві, Ужгороді, Полтаві й навіть Єревані.

Невіддільні частини тих років – знаменитий інтерклуб нашого інституту і STEM. З ним ми під творчим керівництвом доцента Володимира Кучера вигравали фінали вінницьких гуморин у 70-ті й 80-ті роки.

Незабутні спогади залишились від збирання врожаю яблук та буряків у колгоспах Вінниччини – на початку кожної осені працювали там цілим курсом. Спільна праця зробила нас згуртованими, ми досі спілкуємось, поважаємо й підтримуємо один одного.

Маю досвід обов'язків Діда Мороза – вітав дітей співробітників з Новим роком. Зараз ці хлопчики й дівчатка виросли гарними лікарями, викладачами, достойними своїх батьків.

Після випуску з університету та інтернатури повернувся на рідну кафедру. Проїшов шлях від лаборанта, асистента, аспіранта, доцента до професора.

В університеті працював секретарем приймальної комісії, заступником декана та деканом, з 2016 року є проректором.

Про шлях у науці

Моїм науковим батьком, наставником у житті є академик Василь Максимович Мороз. Під його керівництвом захистив кандидатську дисертацію: ми вивчали нейрофізіологію моторного таламуса і встановили наявність прямих двосторонніх каудато-таламичних зв'язків. У роботі над докторською дисертацією встановили й досліджували новий принцип діяльності нервової системи – принцип парних нейронів.

Фізіологія людини – фундаментальна наука. Від теорії до практики довгий шлях, але разом з однопумцями в лабораторії експериментальної нейрофізіології ми цей шлях

успішно долаємо. Це мої колеги й друзі: професор Михайло Йолтухівський, доценти Ігор Рокунець, Олександр Довгань, Оксана Омельченко, аспірантка Ольга Чайковська, інженери С.Таранов і В. Чечель.

Про те, що вдалося і ще не вдалося зробити

Вважаю справою свого життя працю на фундаментальну науку та розвиток університету. Якраз 5 років тому став проректором та одразу ж долучився до роботи оперативного штабу з розробки програми підготовки доктора філософії, який очолював ректор, академік В.М. Мороз. З ним творчо працювали Оксана Серебренікова, Ольга Драчук, Алла Кондратюк, Альона Сиявська, професор Юрій Мостовий. Потім до них долучилися гаранті ОНП професори Ігор Сергета, Надія Токарчук, Лариса Сарафинюк, доцент Наталія Гаджула.

Ми успішно пройшли акредитацію аспірантури 5 спеціальностей. Це я вважаю великим досягненням, результатом якого стало формування нового типу науковця, здатного діяти творчо, самостійно, сучасно. Сміливо може назвати таких аспірантів: В. Гунаса, В. Побережця, К. Дмитрієва, Н. Назарчук, О. Прокopenка, Б. Гулобова.

На посаду проректора я прийшов з ідеєю цифровізувати наукову роботу: працював над впровадженням сучасних способів вимірювання її показників, аналізу, оцінки та оприлюднення результатів. Зараз є Мінцифри, цифровізація пришвидшилась, але 5 років тому ситуація була іншою.

Мені вдалося допомогти співробітникам оцінити свої наукові здобутки, зареєструватися в наукометричних базах Scopus, Web of Science, Google Scholar. Це принесло результати: ми можемо призначати рецензентів, опонентів, визначати провідних науковців керівниками дослідних робіт. Особливо це важливо для НДР, що фінансуються державою.

Що вважаю важливими моментами своєї діяльності?

- Налагодження міжнародної нау-

кової співпраці, отримання гранту програми «Горизонт 2020», успіхи в програмі ЕРАЗМУС+.

- Співпрацю з університетом Anglia Ruskin University в Кембріджі.
- Участь в міжнародному проєкті «Ініціатива академічної доброчесності та якості освіти».
- Роботу в експертній комісії з підготовки законопроекту про наукову діяльність.
- Утворення польської філії Міжнародної академії інтегративної антропології.
- Налагодження взаємодії з Науковою бібліотекою ВНМУ, де працюють творчі люди, які допомагають університету отримувати гранти, здійснюють історичні розвідки.

За ці роки вдалося створити курси нових дисциплін, які зараз я читаю: «Академічна доброчесність» та «Публікаційна активність і наукометричні бази даних». Тісно співпрацюю зі студентським науковим товариством та отримую задоволення від спілкування з творчими особистостями, допомагаю їм у науковому становленні. Під моїм керівництвом закінчує дисертацію аспірантка О. Чайковська.

Вже третій рік поспіль беру участь у філософських читаннях, які організовує профільна кафедра ВНМУ.

Критично ставлюся до своєї роботи, тож хотів би мати кращі результати з питань оснащення лабораторій сучасним обладнанням. Працюємо над впровадженням диференційованих доплат за наукову працю — хочеться, щоб вони були дійсно адекватні внеску кожного.

Про те, яким має бути сучасний підручник

Хороший підручник можна написати тоді, коли ти читаєш студентам

та бачиш їх реакцію. З іншого боку, якість навчального посібника, який формує мислення студента, перевіряється лекціями та практичними заняттями. Саме там написане втілюється у знання, компетенції, комунікації молоді.

Зараз підручники витісняються програмами, перетворюються на схеми та анімації, які унаочнюють складні процеси в людському організмі, трансформуються в тести. Тож сучасний підручник має бути комбінованим продуктом, в якому текст доповнюють інфографіки, анімації та фільми.

Про традиції ВНМУ

Вважаю, що репутація та життя університету тримаються на традиціях і залежать від «диригента» нашого злагодженого «оркестру».

По-перше, це повага до попередніх поколінь. Всі вони працювали надзвичайно важко, дуже сумлінно ставилися до своєї роботи. Великі подвижники заклали основи сучасного стану речей, й повага до їх праці зберігається у ставленні керівництва університету до його ветеранів. В університеті видаються історичні дослідження, відзначаються ювілеї кафедр. Зараз всі ми готуємось до 100-річчя ВНМУ.

По-друге, це постійна робота над перспективами розвитку. Світ змінюється дуже динамічно. Щоб осідлати хвилю змін, зробити свій науковий внесок на її гребні, потрібно випереджати час, бачити актуальність наукових розробок, здатних відповідати сучасним вимогам. В університеті багато робиться для того, щоб створювати такі умови. Саме в цьому запорука благополуччя вишу в майбутньому.

По-третє, повага до студентства. Ми цінуємо, щоб абітурієнти віддають перевагу нашому університету.

Зі свого боку намагаємось зробити все, щоб ця довіра виправдовувалась. А добра слава про Вінницький медичний університет з року в рік шириться й зміцнюється.

Про родоводи сімейний та професійний

Генеалогія – наше сімейне захоплення. Батько відстежив і описав 9 поколінь родоводу за чоловічою лінією: серед представників родини Власенків – православні козаки та селяни. Моя бабуся походить зі шляхетного роду герба Сас, серед представників якого були Юрій Котермак, Іван Франко, Соломія Крушельницька!

Я народився на Черкащині. Професійне зростання вивело мого батька, Володимира Максимовича, в академіки Академії аграрних наук. Він 28 років був ректором знаменитого Білоцерківського національного аграрного університету, історія якого має вже 390 років. До речі, її відправну точку знайшов саме мій батько: це був колегіум, заснований у 1630 р. у Вінниці, в Мурах.

А історичні розвідки лабораторії експериментальної нейрофізіології ВНМУ дозволили встановити галерею наших славних учителів, професорів-фізіологів: Братусь Н.В., академік НАНУ Серков П.М., Воронцов Д.С., Введенський М.Є., Сеченов І.М.

Про власну сім'ю та те, чому присвячує вільний час

Пишаюся власною родиною: ми всі єдинодумці, медики – дружина, діти, свати.

Не мали на меті, але так щасливо склалося, що наша родина продовжила почесний перелік «докторських родин», у яких обидва з пари ставали докторами медичних наук: Вієвські, Лекарев - Лобова, Пушкар - Соловійова, сім'ї Фоміних, Мостових.

Моя дружина Марина Володимирівна – професор, завідувач кафедри ендокринології.

Я дуже щасливий й пишаюся тим, що маю таку гарну дружину: жінку, берегиню домашнього вогнища та професіоналку – її успіхи в ендокринології відомі фахівцям в Україні та визнані за кордоном.

Люблю перебувати в сімейному колі, доглядати онуків, із задоволенням працюю на дачі, прищеплюю дерева в саду. Люблю вивчати історію, відвідувати театр, грати в шахи, плавати, збирати гриби, захоплююсь фотографією. Від усіх цих справ набираю сил для нових звершень.

**Спілкувалась Тетяна Ігнат'єва
Фото Валерія Сизова**

Тим, які пройшли крізь вогонь, присвячується...

28 жовтня Україна відзначає славу й величну дату – День визволення від фашистських загарбників. До цієї дати та до 100-річчя університету вийшла друком підготовлена Науковою бібліотекою ВНМУ Книга пам'яті «Війна пройшла по їхніх долях», присвячена випускникам, студентам, науковцям і співробітникам університету – учасникам Другої світової війни.

Солідна за форматом та обсягом (658 сторінок) перша частина книги «З інституту – на фронт» висвітлює унікальні долі та ратний подвиг тих, хто працював і навчався у Вінницькому медичному інституті у довоєнний час і в період окупації. Чимало з них брали участь у найбільших битвах та військових операціях. Всі вони – герої. Багато із них, переживши пекло війни, дійшли до Берліна, розписалися на стінах Рейхстагу.

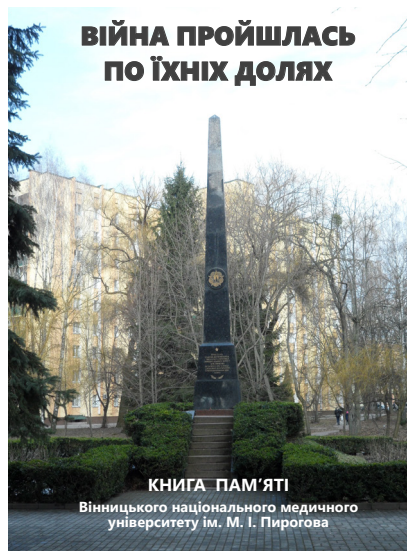
На жаль, не всім судилося відчувати радість Перемоги. Чимало зникли безвісти, загинули. Це на їхню честь на території університету височить Обеліск Слави, біля якого щороку студенти приймають клятву Гіппократа, та завжди лежать квіти.

Упорядники видання впродовж багатьох років розшукували матеріали про учасників Другої світової війни, пов'язаних з Вінницьким медичним інститутом. Відправними джерелами в роботі стали вільні матеріали в альбомах випускників довоєнного періоду 1937–1941 рр., які зберігаються у фонді бібліотеки університету.

А далі – пошуки на різних сайтах, зокрема, Об'єднаної бази даних «Меморіал», «Пам'ять народу», «Подвиг народу», «Дорога пам'яті»; спілкування і листування з краєзнавцями й дослідниками того періоду.

Значну допомогу у підготовці матеріалів надали: краєзнавці з Вінниці Я.А. Бранько (член ГО «ВОО УТО-ПІК» Українського фонду пошуку «Пам'ять»), Національної спілки краєзнавців України) та М.Г. Домненко; І.Р. Свістельник, директорка бібліотеки, доцентка ЛДУФК.

Висловлюємо щире вдячність працівникам ВНМУ: завідувачці архіву Л.Я. Мацьковій, професору кафедри нормальної фізіології М.В. Йолтухівському, доцентці кафедри внутрішньої медицини № 1 О.В. Нечипорук. Використано також видання універ-

ситетської газети «Молодий медик» за 1960–90 рр.

На особливу увагу заслуговували віднайдені спогади учасників війни. Неоціненним і цікавим було спілкування з нащадками героїв, з колективами тих закладів, де вони працювали у повоєнний час. Багато з них відгукнулися, надіслали різноманітні матеріали, які доповнили видання.

Цінні документи надійшли з США, Білорусі, Івано-Франківська, Києва, Махачкалі (Дагестан), с. Ічалки (Мордовія), Львова, Тернополя, Кемерово, Вінницької обл. тощо.

Слова щирої вдячності за збереження та вшанування пам'яті про їхніх рідних та колег зворушують до сліз:

«Сердечно дякую за Ваш лист з пропозицією надати матеріали про мого батька Гліба Загороднього. Я щиро зворушений Вашою увагою до вихованців славного Вінницького національного медичного університету ім. М. І. Пирогова, у тому числі до мого батька. В додатках є допис про мого батька (з книги «Великобагачанщина») і два фото.... З повагою Анатолій Загородній» (академік, віцепрезидент та президент НАН України; директор Інституту теоретичної фізики ім. М. М. Боголюбова, доктор фізико-математичних наук, професор, лауреат Державної премії України в галузі науки та техніки, заслужений діяч науки та техніки України (Київ)

«Сердечное спасибо, что не забыли мою любимую маму – Ревекку Исааковну. С удовольствием пошлю Вам всю информацию о ней. И свою книгу, посвященную ее памяти... С уважением, А. Бронштейн» (заслужений лікар РФ, професор, академік Російської академії природничих наук, засновник і керівник клініки ЦЕЛТ).

«Дуже приємно, що Ви змогли нас відшукати. Дійсно, ми маємо частину інформації про Івана Андрійовича та декілька його світлин... Із задоволенням надішлемо Вам. Також приємно повідомити, що ми маємо зв'язок з онукою Івана Андрійовича, яка живе і працює в Києві. Олена Валеріївна... готова з Вами поспілкуватися... Бажаємо Вам творчих успіхів у створенні ювілейного видання. З повагою, Ірина Тепцова, завідувач відділення Тернопільського обласного клінічного перинатального центру «Мати та дитина».

Таким чином було віднайдене понад 400 біографій, за скупими рядками яких – людські страждання, подвиги, бойова звитяга і героїзм.

Чимало матеріалів у книзі оприлюднено вперше: це численні фото та документи (залікові книжки, автобіографії, довідки, посвідчення), віднайдені в університетському архіві, надіслані з різних куточків України та з закордону.

Матеріали укладено за розділами: про науково-педагогічний склад та співробітників університету, випускників 1927–41 рр., студентів. Про кожного героя подано біографічні матеріали та фото, описано бойовий подвиг, військове звання та посаду, нагороди.

Ще чимало героїв чекають на пошуки їхніх воєнних біографій та непростих долі на тлі однієї з найбільших і найжахливіших війн в історії людства...

Друга частина книги, робота над якою триває, буде присвячена тим, хто, здолавши вогонь пекельного горнила війни, прийшов на роботу та навчання до Вінницького медичного інституту у повоєнний час.

Ольга Юрчишина, завідувачка сектора краєзнавчих видань Наукової бібліотеки ВНМУ